

Arrest

nr. 147 600 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit, Ahmad Nagar in het district Chinoit in de provincie Punjab. U bent een Ahmadi. U diende hier een eerste asielaanvraag in op 22 augustus 2011 waarbij u verklaarde Pakistan te hebben verlaten omdat u als Ahmadi vele problemen kende: u werd ontslagen, bedreigd, gearresteerd door de Pakistaanse politie en uw vader zou eens in 2010 zijn beschoten. Omdat hij klacht had ingediend tegen één van zijn belagers, N.(...) H.(...), en deze vervolgens werd gearresteerd, zou één en ander zijn geëscaleerd en werd er door de tegenpartij tegen u gedreigd met een valse 'FIR' (First Information Report). U werd door deze personen ook met de dood bedreigd waarop u besloot het land te verlaten. Op 6 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas als ongeloofwaardig werd

bevonden. U ging hiertegen in beroep bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de weigeringsbeslissing van het CGVS op 21 mei 2013. U ging nadien niet in cassatieberoep. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een scan van uw geboorteakte, een scan van het medisch verslag van uw vader (dd. 26/01/2010), een kopie van een "FIR" die tegen uw vader werd ingediend (dd. 14/05/1984), een kopie van een krantenartikel in verband met uw vader (dd. 28/01/2010) en een internetartikel in verband met de moord op de man van uw nicht.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 9 juli 2013 zou u een aanvraag tot regularisatie onder artikel 9bis hebben aangevraagd waarbij u algemene stukken toevoegde en een kopie van een algemene klacht. Dit verzoek is nog lopende.

U diende vervolgens in België een tweede asielaanvraag in op 5 juni 2014. Uw aanvraag werd door het CGVS in overweging genomen op 14 augustus 2014. In het kader van uw huidige asielaanvraag baseert u zich nog steeds op dezelfde asielmotieven wegens uw Ahmadi-geloof. U verwijst tevens naar een klacht die tegen onder meer uw neef J.(...) K.(...) en diverse onbekenden zou zijn ingediend in januari 2011. Deze klacht werd door de soennitische maulvi's ingediend tegen verschillende Ahmadi's omdat zij een moskee wilden bouwen op een bepaalde plaats. U vreest dat uw naam hier ook aan zal worden toegevoegd door de politie. U verwijst tevens naar de algemene problematiek van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een brief voor van uw Belgische advocaat met 10 stavingstukken (algemene context), een kopie van een aanvraag door A.(...) A.(...) bij de politie tot het opstellen van een klacht tegen onder andere uw neef J.(...) K.(...) (dd. 27/01/2011), een News Report van mei 2014 over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan en enkele enveloppes uit Pakistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich er dan ook toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag van u worden verwacht dat u gezien uw eerder als ongeloofwaardig geachte asielaanvraag nieuwe feiten of elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. Het CGVS oordeelt echter dat uw nieuw aangehaalde elementen er niet op wijzen dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming.

U haalt nog steeds aan Ahmadi-moslim te zijn en omwille van uw religie vervolging te vrezen in Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden blijkt dat u er nog steeds niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Als eerste nieuwe element brengt u verschillende rapporten en artikels aan betreffende de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Het gaat om volgende stukken: printouts van wikipedia over

vervolgving van Ahmadi's, USDOS Country Report on Human Rights Practices van 2012, een ACCORD document over vervolgving door de Taliban in Afghanistan [sic], een bericht van Reuters van 15/12/2013 en Dawn van 20/04/2013, het World Report 2013 Pakistan van HRW, een artikel uit de Vancouver Sun van 27/04/2013 en The Express Tribune van 23/04/2013, een artikel van de Ahmadiyya Times van 25/04/2013 en van internet dd. 13/04/2013. U brengt deze stukken aan als bewijs van de algemene slechte situatie voor Ahmadi's. Nergens wordt in deze artikels of rapporten uw eigen naam vermeld en de enige band tussen deze documenten en uw eigen asielaanvraag is dat het om problemen van Ahmadi's gaat, niets meer. Zoals hierboven aangehaald blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het CGVS rekening houdt met de objectieve situatie in Pakistan waarbij Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het volstaat voor een Ahmadi niet om enkel te verwijzen naar de algemene situatie of naar problemen van andere Ahmadi's om in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling. Een Ahmadi dient zijn vrees voor vervolgving in concreto aan te tonen.

U bent hier echter niet in geslaagd zoals verder blijkt. U legt tijdens uw tweede asielaanvraag een document voor dat een aanvraag is door een zekere A.(...) A.(...) om een klacht op te stellen tegen verschillende Ahmadi's, onder wie ook uw neef J.(...) K.(...). Daarnaast worden ook verschillende onbekenden vermeld tegen wie een klacht zou moeten worden opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 3; DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag 17). Het betreft een document dat u nog niet eerder voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wat toch opmerkelijk is aangezien de aanvraag tot de klacht zelf zou dateren van januari 2011, terwijl u volgens uw eigen verklaringen toen nog in Pakistan verbleef. U zou tijdens uw eerste asielaanvraag dit incident wel al hebben aangehaald maar slechts terzijde, u had toen dit document nog niet in uw bezit, zo stelde u nu (CGVS 7/10/2014 p. 3). U was wel al op de hoogte van het bestaan van de klacht, zo blijkt uit uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). U blijkt echter na herlezing van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag nergens over uw betrokkenheid bij dit specifieke incident te hebben gesproken, terwijl u nu beweert dat u zelf bij dit incident betrokken was (CGVS 7/10/2014 p. 4). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat, indien u toch betrokken was bij dit incident zoals u zelf beweert, uw naam nergens in deze aanvraag tot klacht vermeld staat, terwijl verschillende andere personen wel concreet bij naam worden vernoemd. Uw uitleg hiervoor is tegenstrijdig: u beweert aanvankelijk dat er misschien te veel namen waren om te noteren en dat misschien uw eigen naam werd geschrapt, en vlak erna dat A.(...) A.(...), de klager, enkel de naam van uw neef kende en de uwe niet (CGVS p. 7/10/2014 p. 4).

Verder is het merkwaardig dat u geen bijkomende informatie hebt over het eventuele gevolg dat aan deze aanvraag tot klacht werd gegeven door de betreffende autoriteiten. Zoals uit het administratieve dossier blijkt betreft het slechts een aanvraag tot het opstellen van een klacht bij de politie, en is het document op zich geen bewijs dat er effectief een klacht in de vorm van bijvoorbeeld een FIR werd opgesteld (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). Aangezien het incident zelf al van januari 2011 zou dateren is het merkwaardig indien er werkelijk nog steeds geen officiële klacht zou zijn opgesteld. U blijkt ook niet op de hoogte te zijn of er dan werkelijk een FIR als gevolg van deze klacht werd opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 4). U stelt alleen te weten dat er een aanvraag is geweest en dat de meesten van de betrokkenen, zoals uw neef, Pakistan verlaten hebben. Nochtans hebt u naar eigen zeggen sinds uw vertrek uit Pakistan zeer regelmatig contact met uw familie die nog in Chiniot woont (CGVS 7/10/2014 p. 4). Er kan dan ook worden verwacht dat u via uw familieleden op de hoogte zou worden gebracht van eventuele verdere politieke of gerechtelijke stappen in deze zaak.

Verder werden tijdens uw verklaringen nog enkele bevreemdende elementen vastgesteld die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bevestigt. Zo beweert u plots dat de ouders van de aanval op uw vader in 2010 vrij zijn en uw vader afpersen (CGVS 7/10/2014 p. 5). Het gaat om N.(...) H.(...) en twee anderen wiens naam u niet kent. U weet niet sinds wanneer ze naar uw vader komen, maar ze komen om de maand of om de twee maanden, wat er toch op wijst dat dit al enige tijd duurt. Toch zou u dit nieuws pas drie dagen voor uw gehoor op het CGVS hebben vernomen (CGVS 7/10/2014 p. 5). U geeft als uitleg voor het feit dat u dit zelf niet eerder wist dat uw vader u niet ongerust zou maken. Niet alleen is het onwaarschijnlijk dat uw vader dit zou blijven verzwijgen, het is ook weinig aannemelijk dat uw vader u dit dan plotseling toch kort voor uw gehoor zou vertellen. Zo maakt hij u toch ongerust, terwijl hij dit net zou vermijden. Bovendien dient hierbij te worden vermeld dat tijdens uw eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de problemen met deze N.(...) H.(...) en zijn handlangers, zodat ook aan dit nieuw gegeven van afpersing door diezelfde personen geen geloof kan worden gehecht. Verder dient te worden vastgesteld dat u weinig op de hoogte bent over wat er precies met N.(...) H.(...) is gebeurd sinds uw vertrek uit Pakistan. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat hij gearresteerd was en nog opgesloten was, en dat zijn zaak voor de rechtbank kwam (CGVS 23/01/2013). U beweert nu dat deze persoon weer vrij is. U zegt dat uw vader verschillende keren naar de rechtbank ging maar dat de vader nooit verscheen, u denkt dat uw vader de zaak heeft

stopgezet maar u kan niet uitleggen hoe uw vader dat zou gedaan hebben (CGVS p. 6). Overigens beweerde u nog tijdens uw eerste asielaanvraag dat pas na tussenkomst door de Ahmadigemeenschap politie en gerecht in actie schoten om N.(...) H.(...) te vervolgen, zodat het nu zeer vreemd is dat uw vader deze zaak zomaar zou stopgezet hebben gezien de moeite die het heeft gekost om hem te laten vervolgen. U heeft ook geen idee sinds wanneer Nani Haral weer op vrije voeten is, wat zeer merkwaardig is aangezien zijn bedreigingen volgens u de reden waren waarom u oorspronkelijk uit Pakistan bent gevlucht (CGVS 7/10/2014 p. 6). U probeerde trouwens ook niet via uw Ahmadigemeenschap in België of Pakistan meer te weten te komen over de rechtszaak tegen N.(...) H.(...) of de recente problemen van uw vader met hem, en kan voor dit gedrag ook geen afdoende verklaring bieden (CGVS 7/10/2014 p. 6). U stelde tijdens het gehoor dat u wel nog kon proberen contact op te nemen om meer informatie te weten te komen, maar bovenstaande bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tot slot dient te worden vermeld dat de aangebrachte documenten niet in staat zijn de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De brief van uw advocaat dd. 2/06/2014 en de hierbij toegevoegde artikels en rapporten betreffen slechts de algemene situatie in Pakistan voor Ahmadi's. Dit geldt ook voor de kopie van het News Report van mei 2014 dat over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan gaat. Het document dat een aanvraag zou zijn tot het opstellen van een klacht tegen verschillende Ahmadi's van 26/01/2011 is slechts een fotokopie. Aan fotokopies kan weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. U bezit geen andere documenten die in verband staan met dit incident. De enveloppes zijn slechts een bewijs dat u post heeft ontvangen uit Pakistan en voegen verder niets toe aan het asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 *juncto* artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel "27 KB rechtspleging CGVS".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel "27 KB rechtspleging CGVS".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet in zijn regio van herkomst. Bij arrest nr. 103 129 van 21 mei 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het CGVS kan zich er dan ook toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag van u worden verwacht dat u gezien uw eerder als ongeloofwaardig geachte asielaanvraag nieuwe feiten of elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. Het CGVS oordeelt echter dat uw nieuw aangehaalde elementen er niet op wijzen dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming.*

U haalt nog steeds aan Ahmadi-moslim te zijn en omwille van uw religie vervolging te vrezin in Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden blijkt dat u er nog steeds niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Als eerste nieuwe element brengt u verschillende rapporten en artikels aan betreffende de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Het gaat om volgende stukken: printouts van wikipedia over vervolging van Ahmadi's, USDOS Country Report on Human Rights Practices van 2012, een ACCORD document over vervolging door de Taliban in Afghanistan [sic], een bericht van Reuters van 15/12/2013 en Dawn van 20/04/2013, het World Report 2013 Pakistan van HRW, een artikel uit de Vancouver Sun

van 27/04/2013 en The Express Tribune van 23/04/2013, een artikel van de Ahmadiyya Times van 25/04/2013 en van internet dd. 13/04/2013. U brengt deze stukken aan als bewijs van de algemene slechte situatie voor Ahmadi's. Nergens wordt in deze artikels of rapporten uw eigen naam vermeld en de enige band tussen deze documenten en uw eigen asielaanvraag is dat het om problemen van Ahmadi's gaat, niets meer. Zoals hierboven aangehaald blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat het CGVS rekening houdt met de objectieve situatie in Pakistan waarbij Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het volstaat voor een Ahmadi niet om enkel te verwijzen naar de algemene situatie of naar problemen van andere Ahmadi's om in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling. Een Ahmadi dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen.

U bent hier echter niet in geslaagd zoals verder blijkt. U legt tijdens uw tweede asielaanvraag een document voor dat een aanvraag is door een zekere A.(...) A.(...) om een klacht op te stellen tegen verschillende Ahmadi's, onder wie ook uw neef J.(...) K.(...). Daarnaast worden ook verschillende onbekenden vermeld tegen wie een klacht zou moeten worden opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 3; DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag 17). Het betreft een document dat u nog niet eerder voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wat toch opmerkelijk is aangezien de aanvraag tot de klacht zelf zou dateren van januari 2011, terwijl u volgens uw eigen verklaringen toen nog in Pakistan verbleef. U zou tijdens uw eerste asielaanvraag dit incident wel al hebben aangehaald maar slechts terzijde, u had toen dit document nog niet in uw bezit, zo stelde u nu (CGVS 7/10/2014 p. 3). U was wel al op de hoogte van het bestaan van de klacht, zo blijkt uit uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). U blijkt echter na herlezing van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag nergens over uw betrokkenheid bij dit specifieke incident te hebben gesproken, terwijl u nu beweert dat u zelf bij dit incident betrokken was (CGVS 7/10/2014 p. 4). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat, indien u toch betrokken was bij dit incident zoals u zelf beweert, uw naam nergens in deze aanvraag tot klacht vermeld staat, terwijl verschillende andere personen wel concreet bij naam worden vernoemd. Uw uitleg hiervoor is tegenstrijdig: u beweert aanvankelijk dat er misschien te veel namen waren om te noteren en dat misschien uw eigen naam werd geschrapt, en vlak erna dat A.(...) A.(...), de klager, enkel de naam van uw neef kende en de uwe niet (CGVS p. 7/10/2014 p. 4).

Verder is het merkwaardig dat u geen bijkomende informatie hebt over het eventuele gevolg dat aan deze aanvraag tot klacht werd gegeven door de betreffende autoriteiten. Zoals uit het administratieve dossier blijkt betreft het slechts een aanvraag tot het opstellen van een klacht bij de politie, en is het document op zich geen bewijs dat er effectief een klacht in de vorm van bijvoorbeeld een FIR werd opgesteld (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). Aangezien het incident zelf al van januari 2011 zou dateren is het merkwaardig indien er werkelijk nog steeds geen officiële klacht zou zijn opgesteld. U blijkt ook niet op de hoogte te zijn of er dan werkelijk een FIR als gevolg van deze klacht werd opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 4). U stelt alleen te weten dat er een aanvraag is geweest en dat de meesten van de betrokkenen, zoals uw neef, Pakistan verlaten hebben. Nochtans hebt u naar eigen zeggen sinds uw vertrek uit Pakistan zeer regelmatig contact met uw familie die nog in Chiniot woont (CGVS 7/10/2014 p. 4). Er kan dan ook worden verwacht dat u via uw familieleden op de hoogte zou worden gebracht van eventuele verdere politieke of gerechtelijke stappen in deze zaak.

Verder werden tijdens uw verklaringen nog enkele bevreesdende elementen vastgesteld die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bevestigt. Zo beweert u plots dat de ouders van de aanval op uw vader in 2010 vrij zijn en uw vader afpersen (CGVS 7/10/2014 p. 5). Het gaat om N.(...) H.(...) en twee anderen wiens naam u niet kent. U weet niet sinds wanneer ze naar uw vader komen, maar ze komen om de maand of om de twee maanden, wat er toch op wijst dat dit al enige tijd duurt. Toch zou u dit nieuws pas drie dagen voor uw gehoor op het CGVS hebben vernomen (CGVS 7/10/2014 p. 5). U geeft als uitleg voor het feit dat u dit zelf niet eerder wist dat uw vader u niet ongerust zou maken. Niet alleen is het onwaarschijnlijk dat uw vader dit zou blijven verzwijgen, het is ook weinig aannemelijk dat uw vader u dit dan plotseling toch kort voor uw gehoor zou vertellen. Zo maakt hij u toch ongerust, terwijl hij dit net zou vermijden. Bovendien dient hierbij te worden vermeld dat tijdens uw eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de problemen met deze N.(...) H.(...) en zijn handlangers, zodat ook aan dit nieuw gegeven van afpersing door diezelfde personen geen geloof kan worden gehecht. Verder dient te worden vastgesteld dat u weinig op de hoogte bent over wat er precies met N.(...) H.(...) is gebeurd sinds uw vertrek uit Pakistan. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat hij gearresteerd was en nog opgesloten was, en dat zijn zaak voor de rechtbank kwam (CGVS 23/01/2013). U beweert nu dat deze persoon weer vrij is. U zegt dat uw vader verschillende keren naar de rechtbank ging maar dat de vader nooit verscheen, u denkt dat uw vader de zaak heeft stopgezet maar u kan niet uitleggen hoe uw vader dat zou gedaan hebben (CGVS p. 6). Overigens beweerde u nog tijdens uw eerste asielaanvraag dat pas na tussenkomst door de Ahmadigemeenschap politie en gerecht in actie schoten om N.(...) H.(...) te vervolgen, zodat het nu zeer vreemd is dat uw

vader deze zaak zomaar zou stopgezet hebben gezien de moeite die het heeft gekost om hem te laten vervolgen. U heeft ook geen idee sinds wanneer N.(...) H.(...) weer op vrije voeten is, wat zeer merkwaardig is aangezien zijn bedreigingen volgens u de reden waren waarom u oorspronkelijk uit Pakistan bent gevlucht (CGVS 7/10/2014 p. 6). U probeerde trouwens ook niet via uw Ahmadi-gemeenschap in België of Pakistan meer te weten te komen over de rechtszaak tegen N.(...) H.(...) of de recente problemen van uw vader met hem, en kan voor dit gedrag ook geen afdoende verklaring bieden (CGVS 7/10/2014 p. 6). U stelde tijdens het gehoor dat u wel nog kon proberen contact op te nemen om meer informatie te weten te komen, maar bovenstaande bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tot slot dient te worden vermeld dat de aangebrachte documenten niet in staat zijn de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. De brief van uw advocaat dd. 2/06/2014 en de hierbij toegevoegde artikels en rapporten betreffen slechts de algemene situatie in Pakistan voor Ahmadi's. Dit geldt ook voor de kopie van het News Report van mei 2014 dat over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan gaat. Het document dat een aanvraag zou zijn tot het opstellen van een klacht tegen verschillende Ahmadi's van 26/01/2011 is slechts een fotokopie. Aan fotokopies kan weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. U bezit geen andere documenten die in verband staan met dit incident. De enveloppes zijn slechts een bewijs dat u post heeft ontvangen uit Pakistan en voegen verder niets toe aan het asielrelaas."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker meent dat het onbegrijpelijk is dat zijn neef wordt erkend, terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het document in het asielrelaas van verzoeker waarin zijn neef wordt genoemd geen bewijswaarde heeft nu het redelijk vaststaand is dat door de erkenning van verzoekers neef de feiten wel degelijk zijn gebeurd. Daargelaten de vraag op basis van welke asielmotieven verzoekers neef als vluchteling zou zijn erkend bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meent de Raad dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden behandeld. Uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waaruit blijkt dat zijn neef werd erkend, blijkt overigens niet dat deze zich op dezelfde asielmotieven heeft gebaseerd en is gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas hoe dan ook irrelevant. Met de loutere verwijzing naar de problemen van zijn familie en de erkenning van zijn neef kan verzoeker geen afbreuk doen aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot het desbetreffende document, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht het volgende vaststellen:

"U legt tijdens uw tweede asielaanvraag een document voor dat een aanvraag is door een zekere A.(...) A.(...) om een klacht op te stellen tegen verschillende Ahmadi's, onder wie ook uw neef J.(...) K.(...). Daarnaast worden ook verschillende onbekenden vermeld tegen wie een klacht zou moeten worden opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 3; DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag 17). Het betreft een document dat u nog niet eerder voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, wat toch opmerkelijk is aangezien de aanvraag tot de klacht zelf zou dateren van januari 2011, terwijl u volgens uw eigen verklaringen toen nog in Pakistan verbleef. U zou tijdens uw eerste asielaanvraag dit incident wel al hebben aangehaald maar slechts terzijde, u had toen dit document nog niet in uw bezit, zo stelde u nu (CGVS 7/10/2014 p. 3). U was wel al op de hoogte van het bestaan van de klacht, zo blijkt uit uw verklaringen tijdens uw tweede asielaanvraag (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). U blijkt echter na herlezing van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag nergens over uw betrokkenheid bij dit specifieke incident te hebben gesproken, terwijl u nu beweert dat u zelf bij dit incident betrokken was (CGVS 7/10/2014 p. 4). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat, indien u toch betrokken was bij dit incident zoals u zelf beweert, uw naam nergens in deze aanvraag tot klacht vermeld staat, terwijl verschillende andere personen wel concreet bij naam worden vernoemd. Uw uitleg hiervoor is tegenstrijdig: u beweert aanvankelijk dat er misschien te veel namen waren om te noteren en dat misschien uw eigen naam werd geschrapt, en vlak erna dat A.(...) A.(...), de klager, enkel de naam van uw neef kende en de uwe niet (CGVS p. 7/10/2014 p. 4).

Verder is het merkwaardig dat u geen bijkomende informatie hebt over het eventuele gevolg dat aan deze aanvraag tot klacht werd gegeven door de betreffende autoriteiten. Zoals uit het administratieve dossier blijkt betreft het slechts een aanvraag tot het opstellen van een klacht bij de politie, en is het document op zich geen bewijs dat er effectief een klacht in de vorm van bijvoorbeeld een FIR werd

opgesteld (zie DVZ Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 17). Aangezien het incident zelf al van januari 2011 zou dateren is het merkwaardig indien er werkelijk nog steeds geen officiële klacht zou zijn opgesteld. U blijkt ook niet op de hoogte te zijn of er dan werkelijk een FIR als gevolg van deze klacht werd opgesteld (CGVS 7/10/2014 p. 4). U stelt alleen te weten dat er een aanvraag is geweest en dat de meesten van de betrokkenen, zoals uw neef, Pakistan verlaten hebben. Nochtans hebt u naar eigen zeggen sinds uw vertrek uit Pakistan zeer regelmatig contact met uw familie die nog in Chiniot woont (CGVS 7/10/2014 p. 4). Er kan dan ook worden verwacht dat u via uw familieleden op de hoogte zou worden gebracht van eventuele verdere politionele of gerechtelijke stappen in deze zaak.

(...)

Het document dat een aanvraag zou zijn tot het opstellen van een klacht tegen verschillende Ahmadi's van 26/01/2011 is slechts een fotokopie. Aan fotokopieën kan weinig bewijswaarde worden gehecht aangezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Bovendien blijkt uit informatie dat in Pakistan veelvuldig vervalste documenten voorkomen waardoor de bewijswaarde ervan relatief is. U bezit geen andere documenten die in verband staan met dit incident.”

Waar verzoeker stelt dat hij pertinent heeft geantwoord dat de zaak tegen N.H. werd afgesloten door zijn vader omdat er geen resultaten kwamen dient te worden benadrukt dat tijdens verzoekers eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de problemen met deze N. H. en zijn handlangers, zodat ook aan dit nieuw gegeven van afpersing door diezelfde personen geen geloof kan worden gehecht. Evenmin weerlegt of verschoont verzoeker zijn onwetendheid. Zo weet hij niet sinds wanneer de afpersers naar zijn vader komen terwijl het toch al enige tijd duurt en wat er precies met N. H. is gebeurd sinds zijn vertrek uit Pakistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Tijdens verzoekers eerste asielaanvraag verklaarde hij dat hij gearresteerd was en nog opgesloten was, en dat zijn zaak voor de rechtbank kwam (stuk 3, gehoorverslag, p.16). Verzoeker beweert nu dat deze persoon weer vrij is en zegt dat zijn vader verschillende keren naar de rechtbank ging maar dat de dader nooit verscheen, verzoeker “denkt” dat zijn vader de zaak heeft stopgezet maar hij kan niet uitleggen hoe zijn vader dat zou gedaan hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Overigens beweerde verzoeker nog tijdens zijn eerste asielaanvraag dat pas na tussenkomst door de Ahmadi-gemeenschap politie en gerecht in actie schoten om N. H. te vervolgen (stuk 3, gehoorverslag, p. 15), zodat het nu niet aannemelijk is dat zijn vader deze zaak zomaar zou stopgezet hebben gezien de moeite die het heeft gekost om hem te laten vervolgen. Verzoeker weet evenmin sinds wanneer N. H. weer op vrije voeten is, wat zeer merkwaardig is aangezien zijn bedreigingen volgens verzoeker de reden waren waarom hij oorspronkelijk uit Pakistan is gevlucht (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker probeerde trouwens ook niet via de Ahmadi-gemeenschap in België of Pakistan meer te weten te komen over de rechtszaak tegen N. H. of de recente problemen van zijn vader met hem, en kan voor dit gedrag ook geen afdoende verklaring bieden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker aangeeft dat hij niet te weten kan komen wanneer N.H. werd vrijgelaten omdat de slachtoffers niet op de hoogte worden gesteld door de politie van de exacte datum en hij enkel wist dat N.H. werd vrijgelaten omdat hij zijn familie lastig viel, dient te worden opgemerkt dat dit louter een bewering is die niet bij machte is zijn onwetendheid desbetreffend te verschonen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij problemen heeft op basis van zijn afkomst, dat zijn vader actief was binnen de Ahmadi-gemeenschap waardoor de hele familie in het vizier komt, opnieuw verwijst naar de erkenning van zijn neef, altijd actief geweest is binnen de Ahmadi gemeenschap en algemene informatie omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap dient er op te worden gewezen dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. Noch uit de informatie die verzoeker bijbrengt over de algemene situatie van de Ahmadi-gemeenschap noch uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en die de verwerende partij bijbrengt met haar aanvullende nota blijkt dat dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

In zoverre verzoeker stelt dat hij zijn geloof openlijk uitoefent en verwijst naar zijn verklaring dat hij lange tijd de functie van Siak had en daarna de functie van Kuddam opnam, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij

worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013; Landinfo, Pakistan, De situatie van de Ahmadiyya, d.d. 6 oktober 2014). Anderzijds blijkt niet uit deze informatie, noch uit diegene die door verzoeker wordt aangebracht, dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *“het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het Verenigd Koninkrijk (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013, p. 13-14), en wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (*“depending on the individual circumstances of the case”* - UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14/05/12). De informatie die verzoeker zelf aanbrengt omtrent de situatie van de Ahmadi-gemeenschap doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie openlijk uit te oefenen, wijst de Raad op het arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd blijkt evenwel nergens dat hij ooit op een bijzondere wijze actief zijn geloof heeft beleden in Pakistan, noch dat hij aldaar een prominente rol speelde binnen zijn geloofsgemeenschap. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij lange tijd de functie van “Siak” had en toen hij 18 jaar werd “Kuddam” werd, maar legt verder uit dat hij toen hij “Kuddam” werd geen specifieke functie had (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Overigens heeft verzoeker geen enkel stuk bijgebracht waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk deze *“functies”* had. Verzoeker heeft echter op geen enkel ogenblik aangetoond dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg uit geen enkel objectief argument dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij als Ahmadi in Pakistan kan worden opgepakt en vervolgd, ontkent de Raad niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota noch uit de informatie die verzoeker zelf bijbrengt dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het

vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk wegens het prediken van het Ahmadi-geloof vervolging vreest, kan het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 19 december 2013, *N.K. tegen Frankrijk*). In het voormeld arrest van het EHRM van 19 december 2013 wordt daarbij uitdrukkelijk gewezen op het risico voor Ahmadi die *“openlijk hun religie belijden”* en als dusdanig door de Pakistaanse autoriteiten worden gepercipieerd (punt. 34). Uit niets blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden noch dat hij bij terugkeer van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Waar verzoeker per aanvullende nota verscheidene uittreksels uit het strafdossier bijbrengt, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid in welke mate verzoeker persoonlijk een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag dat N.H. zijn vader wilde doden omdat deze bekend is binnen de gemeenschap, een leider is en een speciale functie heeft (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker heeft eveneens verklaard geen specifieke functie te hebben binnen de Ahmadi-gemeenschap (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Bovendien werd reeds tijdens verzoekers eerste asielaanvraag erop gewezen dat verzoeker niet kon toelichten waarom zijn vader die eerder bedreigd en aangevallen werd omdat hij een hoge functie binnen de Ahmadi-gemeenschap zou bekleden, wél nog in Pakistan verblijft, terwijl verzoeker het land diende te ontvluchten. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *“Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”* van 31 oktober 2012; COI Focus *“Pakistan” “Actuele veiligheidssituatie”* van 18 februari 2014) en aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus *“Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van 12 november 2014, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang en de intensiteit van het gepleegde geweld in Punjab is beduidend lager dan in de provincies FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Baluchistan. Vormen van geweld in Punjab zijn aanvallen van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats. Deze aanslagen vonden echter hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De door verzoeker bijgebrachte informatie doet hier geen afbreuk aan.

2.8. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF